

Den Sondring, der saaledes er foreslaaet, lader sig næppe forsvare. Men den Maade, hvorpaa Reglen i § 3 er gennemført, gør den tilmed ganske ubrugelig. Det hedder, at Fristen for Forældelse af Krav paa Erstatning først regnes fra den Tid, da Fordringshaveren fik eller ved sædvanlig Agtpaagivenhed vilde have kunnet faa Kundskab om Tilværelsen af hans Ret til Erstatning. Denne Bestemmelse rammer aabenbart ogsaa Erstatningskrav i Kontraktforhold; men her synes Reglen ganske uanvendelig. Thi naar indtræder det Tidspunkt, da en Kontrahent faar eller ved sædvanlig Agtpaagivenhed vilde have kunnet faa Kundskab om Tilværelse af hans Erstatningskrav paa Medkontrahenten? Ej heller er det altid, at Erstatningsfordringens Tilværelse og Erstatningens Forfaldstid falde sammen (jfr. Ekspropriation til Jernbaneanlæg), og dog maatte efter § 3 Fordring paa Ekspropriationsgodtgørelse, som efter første Punktum forældes i 5 Aar fra Fordringens Forfaldstid, efter andet Punktum allerede forældes 5 Aar efter, at Fordringshaveren havde faaet Kundskab om dens Tilværelse.

Ved Krav paa Tilbagebetaling af et med Urette betalt Beløb skulde samme Regel gælde som ved Erstatningskrav. Det hører ikke med til „sædvanlig Agtpaagivenhed“ hos — o: det kan ikke forlanges af — den, hvem en Skat afkræves, at han skal være klogere end den Embedsmand, der opkræver Skatten. For dette vigtige Tilfælde bliver der saaledes, praktisk taget, ingen kort Præskription. Dette er desuden ikke en ligelig Behandling af begge Parter. Krav paa en forfalden Skat maa vel nemlig, da den ikke støtter sig paa „en af Skyldneren givne skriftlig Forpligtelse“, forældes i 5 Aar, medens Krav paa Tilbagebetaling af urigtig afkrævet Skat kunde faa en Forældelsestid af 20 Aar.

Efter 2det Stykke indskydes et nyt Stykke, saalydende:

„Overhovedet kan det, naar man vil tage Forfaldstiden som Udgangspunkt for Forældelsesfristens Beregning, næppe undgaas at optage en Bestemmelse, svarende til Regeringsforslagets § 5, sidste Stykke, om Fristens Beregning i Tilfælde af, at Fordringen som Følge af Skyldnerens Misligholdelse kan anses som forfalden før den ellers bestemte Tid“.

Fremdeles skal Udvalget bemærke, at det næppe kunde gaa an at opstille en kortere Forældelse for visse Fordringer uden at optage Reglerne i Regeringsforslagets § 7 (om det Tilfælde, at Skyldneren svigagtig har lagt Stjul paa eller unbladt at meddele pligtig Underretning om Omstændigheder, som begrunde Fordringen eller medføre, at denne er forfalden), og § 8 (om Fordringer, der tilkomme den ene Ægtefælle paa den anden, den umyndige eller umyndiggjorte paa hans Værges m. fl.)

Det fortjener ogsaa at anføres, at der er adskillige Forhold foruden de i § 2 nævnte (Dom, Forlig eller Bølgiftskendelse), der maa stilles i Klasse med en af Skyldneren afgiven skriftlig Forpligtelse. Her skal saaledes nævnes en Fordrings Anerkendelse under Skifteretsbehandling eller under Fogedforretning o. lign.

Angaaende selve Længden af den foreslaaede Frist — 5 Aar — bemærker Udvalget, at der ikke synes at være nogen Grund til at fastsætte en længere Frist for Forældelse af de her omhandlede Fordringer end den af Regeringen foreslaaede og af Landstinget vedtagne 3-aarige, der stemmer med den i Norge vedtagne. Udvalget kan derhos ikke andet end anse det for at være ganske uhyldbestående at indføre den korte Forældelsesfrist, naar man ikke vil gaa med til de af Regeringen foreslaaede Regler om Forældelses Afbrudelse. Dersom nemlig et simpelt, bevisligt Paakrav er nok til at holde Fordringen i Kraft, saa at en ny Forældelsesfrist begynder at løbe, saa opnaas aldeles ikke det, som er Hovedøjemedet med Foranstaltningen, nemlig at bringe disse Fordringer til en Afgørelse. De med Indkaldelse til Forlig og dettes Indgaaelse eller i